ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

9
ВЕРЕСЕНЬ
1985

Поскладали
школярики
У портфелі
букварики
І з пучечками
квіток
Йдуть
на перший
свій урок.

ГОЛОВНА ПРОФЕСІЯ

Вірш Анатолія КОСТЕЦЬКОГО

Спитай у тата і у мами,
Які професії у них.
Професій різних є чимало,
Сповна їх вистачить на всіх!
Та є одна поміж професій,
Якої вчаться всі в житті,
Вона для кожного найперша,
Якої вчитимешся й ти!

Учитель, лікар чи геолог,
Письменник, слюсар чи кресляр —
Всі називають головною
Одну професію — школяр!
Бо всім відомо, що без школи,
Без знань, що мусиш там набуть,
Не станеш у житті ніколи
Тим, ким в дитинстві мрієш буть!

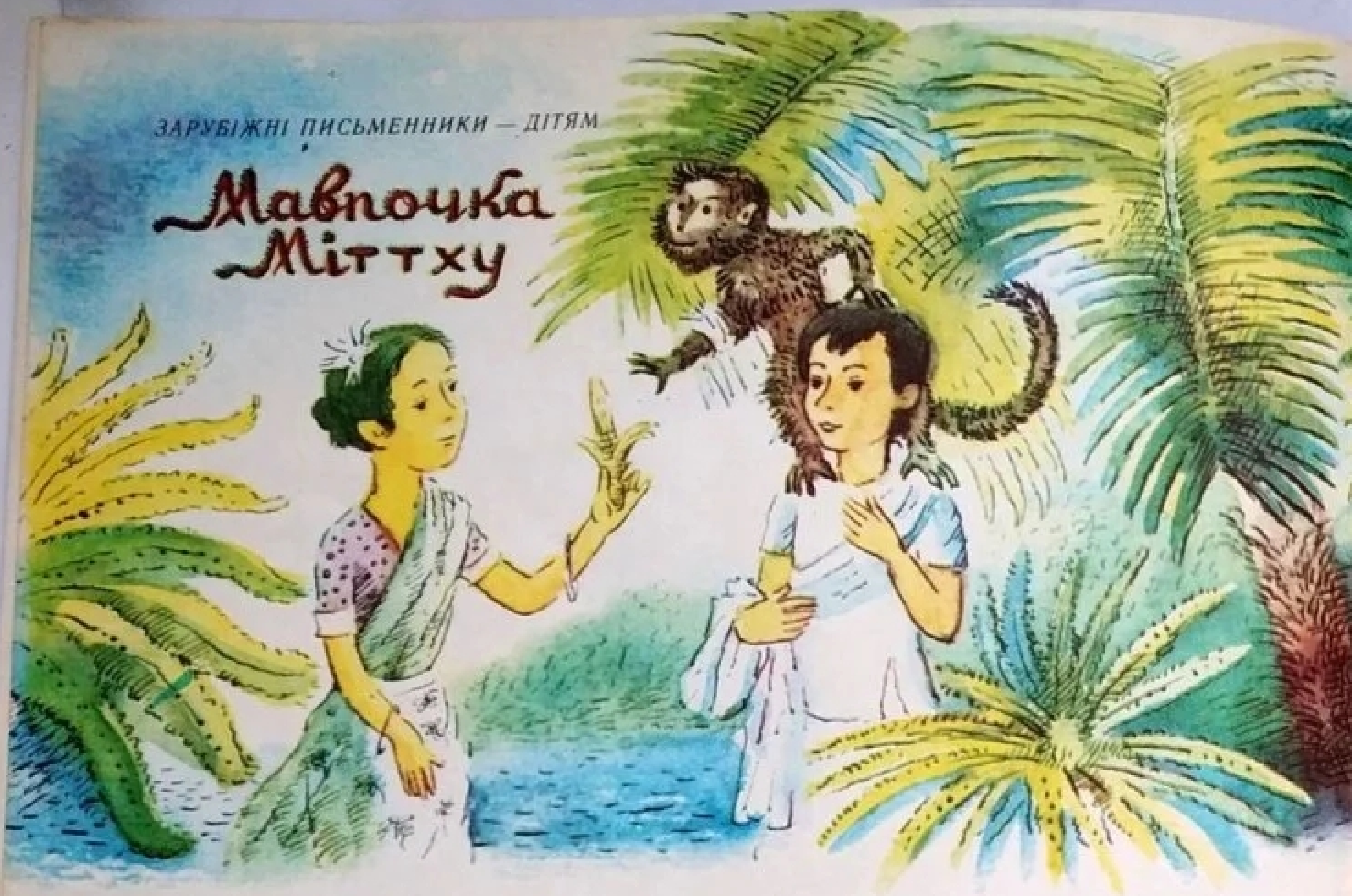
ЗАВТРА ДО ШКОЛИ

Написав Віктор ДРАГУНСЬКИЙ

Я довго грався у дворі. Коли це мама визирнула у вікно й покликала:
— Денисе! Йди вечеряти!
Я пішов додому, швидко повечеряв і став роздягатися.
Тато запитав:
— А чого це ти вже вкладаєшся спати?
Я сказав:
— Бо завтра до школи.
Я лежав у ліжку й намагався заснути. Та сон не йшов. Я думав, що ось незабаром вивчу всі літери від А до Я, а потім вивчу всі склади. І так десь через півроку ми підемо з татом гуляти. Я спочатку мовчатиму, а потім подивлюсь на вивіску й раптом скажу:
— Яйця, масло, молоко.
Тато скаже:
— Що, зголоднів?
А я скажу:
— Та ні, просто прочитав. Он, на вивісці написано.
Тут тато скаже:
— Ого! Сам прочитав?
Я скажу:
— Еге.
Тоді тато скаже:
— Дуже приємно йти по вулиці з письменною людиною!

Намалювала Ольга КАСЬЯНЕНКО

Мавпочка Міттху

Написав ПРЕМЧАНД
З хінді переклав Григорій ОЛІЙНИК

Малюнок Олександра АГАФОНОВА

Якось до маленького індійського міста Лакхнау приїхав звіринець. В цьому звіринці були і леопарди, й ведмеді, і леви.

Діти юрмились перед клітками зранку до смерку! Та найбільше їм подобалося спостерігати за витівками мавпочки Міттху.

Одному із хлопчиків — його звали Гопал — мавпочка так припала до вподоби, що він майже не відходив од її клітки. Гопал приносив з дому смачні почастунки для Міттху. Незабаром вона звикла до нього і стала брати їжу з рук.

Та от звіринець почав збиратися в дорогу, щоб виїхати до іншого міста. Гопала це дуже засмутило. Зі сльозами на очах прибіг хлопчик до мами і став просити грошей, щоб викупити Міттху. Гопалова мама була щиросерда і зрозуміла сина з півслова. І ось він уже в звіринці. Хлопчик розшукав господаря, простяг йому гроші і благально промовив:

— Продайте мені Міттху! Їй без мене буде дуже погано.

Господар звіринця бачив, як Гопал щодня грається з мавпочкою, годує її. Він засміявся і сказав хлопчикові:

— Ось приїду сюди наступного разу, тоді й продам тобі Міттху.

Така відповідь вкрай засмутила Гопала, і він пішов попрощатися із своєю улюбленицею. Та у клітці Міттху не було.

«Невже вона втекла?» — з тривогою подумав хлопчик. Він почав ходити між кліток: чи не заховалася мавпочка десь поблизу? Думка про те, що Міттху зникла, так розхвилювала його, що він нічогісінько довкола себе не помічав.

Коли Гопал проходив повз клітку, в якій сидів леопард, хижий звір просунув крізь грати лапу. Його страшні кігті ось-ось зачепили б хлопчика. Аж тут звідки не візьмись з'явилася Міттху. Вона стрибнула могутньому звірові на лапу і вчепилась у неї зубами. Леопард грізно заревів і другою лапою відкинув мавпочку геть. Міттху жалібно зойкнула і важко впала на землю. Тільки тоді Гопал збагнув, яка йому загрожувала біда, й гірко заплакав.

Збіглися люди. Вони побачили, що Гопал неушкоджений. Жива була й мавпочка, однак леопард дуже поранив її пазурами.

Кілька днів довелося лікувати Міттху, перев'язувати їй рани. Гопал щодня навідував її, приносив найсмачніші фрукти.

Настав день від'їзду — звіринець залишав місто. Гопал був невтішний. Він стояв біля клітки Міттху і крізь сльози дивився на свого вірного друга. Та ось до нього підійшов господар звіринця.

— Навіщо тобі ця мавпочка? — запитав він.

— Ми з нею дуже подружилися,— відповів Гопал.— Якби я міг купити її, ми були б нерозлучні. Я грався б з Міттху, вволю годував її. Адже вона врятувала мені життя.

— Ну, гаразд! — промовив господар.— Хай буде по-твоєму. Бери мавпочку. Я дарую її тобі.

Гопал відчув себе найщасливішою людиною в світі. Він обережно взяв Міттху на руки й побіг додому.

Намалювала Наталя ЖУРАКІВСЬКА

Вірші Володимира КОЛОМІЙЦЯ

ДЛЯ БАБУНІ

Роси не злякалася,
Не полінувалася,
Стежкою між зелені
Несе Дуня для бабуні
Грушки в пелені.

ЗАМІТАЄ КОТИК ХАТУ

Котик — хвостик волохатий —
По підлозі скаче,
Замітає котик хату,
Бо Катя — ледача.

ЛАГІДНИЙ ЛИС

Лісом гуляє лагідний лис,
Нюхає квітку, зітхає...
Лис закохався в березовий ліс,
Мріє і вірші складає.

БДЖІЛКА

Розповіла Віра АРТАМОНОВА

Коли дітей вивели після сну на прогулянку, всі вони заспішили до басейну, який вилискував проти сонечка перед входом у дитсадок. Під вечір вода в басейні нагрілася, як чай, і вихователька дозволила побовтатись у ній, скільки кому заманеться.

Володя взяв прутика, прив'язав до нього нитку з папірцем на кінці — і вийшла чудова вудочка. Володя хотів закинути вудочку у воду і враз побачив бджілку. Бджілка безпорадно перебирала лапками. Крильця в неї намокли, і вона не могла злетіти.

Володя підставив їй прутика, але зморена бджілка не мала сили вибратися на нього. Тоді Володя взяв її просто на долоню.

— Що ти робиш! Вона ж ужалить! — загукали діти.

Але бджілка була зовсім смирна. Почувши під лапками опору, вона розправила крильця. А коли вони підсохли, махнула ними і зникла в повітрі.

Хлопчикові було радісно, що врятував бджілку.

Наступного дня в дитячому садочку давали до чаю мед.

«Певне, й моя бджілка його носила»,— подумав Володя, і мед видався йому смачним, як ніколи.

Малюнок Тамари ЄЛИСТРАТЕНКО

ГОРІХ, НА ЯКОМУ РОСЛИ ЗЕЛЕНІ ЗАЙЦІ

Розповів Анатолій МИХАЙЛЕНКО

Малюнок Ірини ОСТРОМЕНСЬКОЇ

Олежко простував стежиною через город, на ходу гукаючи:
— Це я йду!
Його шпачиний чубчик ледь виднів за високими рожевими флоксами.
Олежко знає багато городніх квітів, які щедро насіває його бабуня. Не переплутає він і жодне дерево в саду.
Приходить Олежко, а в мене для нього — подарунок: я примостив на горісі між гілля зайця. Заєць гумовий, зеленого кольору, як і горіхове листя.
Олежко любить різні дива. Ото буде йому втіха! Зелений заєць — на горісі.
Ми сідаємо з Олежком на траві й розмовляємо. Я розпитую, що Олежкові снилося, з ким він сьогодні грався, чи смачна йому гречана каша з молоком.
Заєць замаскований так, що за листям його не видно. Мені вже й самому здається, що він там виріс.
Раптом Олежко помічає зайця і змовкає на півслові.
— Хіба можуть зайці рости на горісі? — запитує він.
— А чом би й ні? — відповідаю.— Бачиш он, виріс же...
З того разу я частенько дарував Олежкові якусь іграшку. Прилаштовував її між гілками або прив'язував тоненькою ниткою. На моєму горіхові «виросли» червоний пластмасовий ведмедик, повстяний тенісний м'ячик, дерев'яний віслючок, кубики з азбукою. Та Олежко чекав зелених зайців. Адже він напевне знав, що ні груші, ні вишні, ні абрикоси по одній на дереві не ростуть.
Заклопотаний роботою, я на якийсь час забув про Олежка, й горіх нічого не вродив.
І от коли одного разу я вийшов у сад, то не повірив власним очам: на нижніх гілках горіха скрізь сиділи пластилінові зайці. Червоні, голубі, жовті, вони були схожі на таких звірят, яких, мабуть, і в Африці немає.
— Це ж завдяки кому вони тут уродили? — вголос подумав я.
І раптом з-за куща білих гортензій долинув дзвінкий Олежчин голос:
— Це я йду!

ДЗВІНОЧОК

*Книжка
вчить,
як на світі
жить.*

ЯК НАЗИВАЮТЬСЯ ЦІ РЕЧІ!
ДЛЯ ЧОГО ВОНИ ШКОЛЯРЕВІ!

Скільки школярів іде в першому тролейбусі? Скільки в другому?
А скільки усіх їх разом?

Роздивися малюнки і скажи: що за чим робив Максимко, збираючись до школи.

Допоможи Оксаночці знайти потрібного їй черевичка.

Намалювала Ірина БАЛЮРА

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р.
Київ.
Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».

МАЛЫШОК

№ 9 (309) 1985

Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ
для детей дошкольного возраста
(На украинском языке)
Основан в 1960 г.
Издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 446-58-82, 441-04-75.

Головний редактор
С. О. Єфіменко

Редакційна колегія:
А. І. Григорук (відповідальний секретар), А. С. Камінчук, Н. Й. Лопухова, К. В. Назаренко, Л. М. Письменна, О. Л. Рябокляч, Л. Я. Сергієнко, Є. А. Таранова, А. К. Тетьора, О. Н. Яблонська.

Художній редактор Я. Д. Левич.
Технічний редактор В. О. Власенко.

Здано до набору 19.06.85.
Підписано до друку 23.07.85.
Формат видання 84×108 1/16.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл.-вид. арк. 2,67.
Тираж 626500 пр. Зам. 5-195.

Поліграфкомбінат
ордена «Знак Пошани»
видавництва ЦК ЛКСМУ «Молодь».
252119, Київ-119,
вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат
ордена «Знак Почета»
издательства ЦК ЛКСМУ «Молодь».
252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.

Макет Ірини Остроменської
Малюнок на обкладинці
Наталі Корнеєвої

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

20 к.

Індекс 74304

СВІТЛОФОР

Написала Рамуте СКУЧАЙТЕ

Малюнок Любові СЕРГЄЄВОЇ

Як переходиш вулицю,
На розі зупинись
І перш за все уважно
На мене подивись.
Я путь вкажу надійну,
Де небезпек нема.

Трикольорове око
Я маю недарма.
Нехай воно і мружиться,
Ніколи я не сплю,
З малими дітьми в хованки
Я гратись не люблю.

